

PAN JOSEF Z ARIMATIE ?...
MÁM VÁM TADY PROPLATIT NĚJAKOU FAKTURU...
1x LNĚNÉ PLÁTNO
2x NOCLEH - POKOJ BEZ OKNA

Pavel Bosman

Co napsal anděl do hlášení

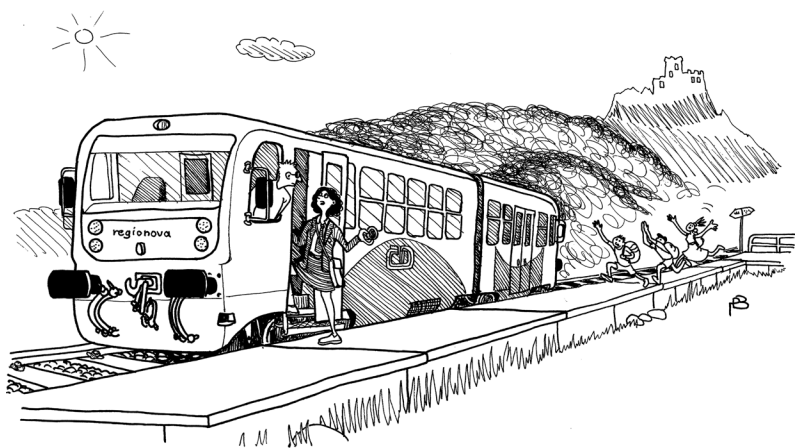
Nakladatelství KMS

OBSAH

Příběhy	7
Mlha v údolí	9
Jak jsem to nahmatal	12
Rozbřesk	16
I kámen by se ustrnul	18
Svatojánští broučci	20
Rozhovor v práci	23
Poděkování mé lvici	25
Pes na kolejích	28
Hulváci ve vlaku	31
Jitřní perspektiva	33
Vánoční jezdec Lojza	35
Jak jsem aktivoval anděly	39
Apokryfy	41
Štítonoš	43
Co napsal anděl do hlášení	45
O bohaté rybičce	49
Jako by tu něco kokrhalo	52
Koledička	56
Mozaika	59
Čára štětcem	61
Záchranná operace	63
Moje dva stromy	65
Vánoce na divokém západě	68

Nová polena	71
Okna s holubí vizitkou	72
Neuvěřitelné setkání	74
Skvělý výrobek	77
Usměvavá slečna	78
Nad Bibli	81
Dneska mu to nandáš!	83
Josefova zkouška bratří	86
Jákobův Jabok	89
„Bosmane, ty když nekreslíš, tak hřešíš“	93

PŘÍBĚHY

JAK ASI MÁME JEZDIT VČAS,
KDYŽ VŠUDE DOBÍHAJÍ LIDÉ S VROUCÍ MODLITBOU:
„PANE BOŽE, AŽ NÁM TO NEUJEDE!“

Mlha v údolí

Mirolav vykročil pružným krokem k autu. S tak hustou mlhou nepočítal. Doufejme, že to na kopci bude lepší, zauvažoval, když otevíral branku. Není vidět na krok. Jak to dnes stihnu do práce? přemítal. Nasedl do vozu a nastartoval. Měl pocit, že jeho volkswagen stojí na dně sklenice mléka. No, to nevím, jak tohle vyjde. Do práce ale musí, takže se jede. Stáhl okénko, vyklonil se a pomalu se rozjel. Osm travních dlaždic, kanálek, branka a strouha u plotu. Je na silnici. Branku zavřou děti, až půjdou na autobus. Teď musí hlavně pomalu a neztrácet z očí středovou čáru na vozovce.

Jejich vesničkou protéká potok, a protože jsou v údolí, mlha se tam drží. Jak ale vyjede na kopec, bude to dobré. Jeho oči rychle přivykly podmínkám a podvědomě zrychlil. Přece jen nemůže přijít pozdě. Asfaltová záplata na silnici značí, že je na mostku. Pak je rovinka a tam už není co zkažit. Noha opět přimáčkla plyn. Pomyslel si, jak mu to dobře jde, a už se těšil, jak na kopci vyklouzne z vlhké kaše, když tu se najednou mlha zvláště rozzářila, a když se podíval dopředu, uviděl tvář svého souseda Jardy. Jeho rozčuchaná kebule přichvátala rychlostí střely a udeřila ho čelem do nosu. Na chvíli asi ztratil vědomí. Rána ho zarazila do sedadla. Neví to jistě, ale měl za to, že se kolem něj mihlo

pár světců a řada hvězd. Intuitivně stočil volant doprava. Drncnul obrubník a už tu máme barák řezníka Kloubka. Blatník vystřelil polystyrény tepelné izolace a auto se třelo dveřmi o cihly. Zastavil.

„Já ti, Jardo, říkala, že je to nebezpečné, jezdit v mlze podle středové čáry,“ uslyšel z mlhy hlas Jardovy manželky. „No to jsem si mohla myslet, že je to Míra.“ Hlas se přibližoval k autu. „Až řezník uvidí, jak mu cupuješ chalupu, tak tě namele do klobásy. Jste řidiči jak z kresleného filmu. Šílenci.“

Za co mě trestáš, Bože? Proč jsi sem přestěhoval zrovna tyhle dva? chrlila Miroslavova mysl. Poznali se ve sboru, kam přijeli na návštěvu. Zdáli se být milí, tak je pozvali na grilovačku. „Tady je to taková krása!“ pištěla tehdy Jarka blaženě. Pak si tu koupili starší domek a přistěhovali se. Od té doby jejich vztahy procházely sinusoidou lásky a nenávisti. Jarda s Jarkou byli pohodáři tělem i duší. Nadšení nešikové, co si s ničím hlavu nelámou. Už Miroslavovi zničili motorovku, přerázli kabel u zastříhávače keřů, ztratili autosedačku, někdo jim ukradl půjčenou kánoí, protože jim nedošlo, že si ji musí hlídat... „Neboj, to bude dobré, to se spraví, to se zaplatí...“ říkali plni optimismu. Jenže ve skutečnosti to všechno platil, opravoval a udobřoval Miroslav.

Jarda to do něj našil a jeho Jaruna tu bude ještě plácát ty svoje vyšperkované bonmoty. Zaúpěl na její adresu něco nepublikovatelného.

„No jo, už běžím, jak jsi na tom?“ Reagovala Jarka, jako by ho přeslechla. Vytáhla ho z auta a převedla do té jejich plečky. Miroslav měl auto mimo silnici, takže ho jen zamkli a Jarka vyjela s oběma zakrvácenci k nemocnici.

Mlha po chvílce zmizela. V ordinaci ani nemohli uvěřit, že někde nějaká vůbec byla. Na nemocniční chodbě si Miroslav začal uvědomovat, že Jarka situaci perfektně zvládá. Žádná hysterie, výčitky. Vnímál, jak ho její péče uklidňuje.

„Jak rychle jste jeli?“ zahuhlal přes obvaz, když je Jarka ládovala zpátky do auta.

„No maximálně pětkou, víc bych mu nedovolila,“ odpověděla Jarka místo svého muže.

Miroslavem projel blesk. On jel určitě rychleji. To znamená, že za jejich střet může vlastně on. Sinusoida jeho láska-nenávisť vylétla do plusových hodnot. Přece jen jsou to pracovití lidé, kteří díky své povaze překonali spoustu problémů. Vlastně by mu u nich ve vesnici chyběli.

Když se doma dopotácel do kuchyně, padl mu zrak na kalendář se čtením na každý den. V kalendáři začínalo zamyšlení tučným nadpisem: „*Jako se železo ostří železem, tak člověk ostří tvář svého bližního.*“ (Př 27,17)

Jak jsem to nahmatal

Už když jsem byl kluk, těšil jsem se na to, že až vyrostu, budu mít svůj byt, budu si vydělávat svoje peníze, nebudu muset pořád někoho poslouchat a zodpovídat se ze všeho, co jsem udělal nebo neudělal, proč jsem to neudělal a kdy už jsem to všechno měl mít dávno hotové... Pravda je taková, že i když jsem byl vychováván v lásce, jednalo se o výchovu, a to se holt musí člověk podřizovat.

Maminka mi říkávala: „Ty, jestli budeš někdy bydlet sám v nějakém bytě, tak tam zajdeš na špínu. Koupíš si takové dlouhé bidlo, a když přijdeš z venku, zapíchneš si ten klacek doprostřed toho bordelu, jak ho tam furt budeš mít, odrazíš se a skočíš rovnou do postele. No, a ráno stejným způsobem vyskočíš zase ven.“ Takovou já mám vtipnou a vynalézavou maminku. Vštěpovala mi ta dobrá duše pořádkumilovnost, a i když si myslela, že se svou prací nebude nikdy hotova, nějaké ty rouby čistomilnosti ve mně zanechala.

Nemohu si zde odpustit zvolání ke všem zoufalým rodičům, kteří stále nevidí úspěch svého snažení: „Nebojte se a vštěpujte!“ Ono to jednoho dne vyraší a rozkvetne. Budete koukat, až vaše dcerka, která normálně o smeták nezavadí ani pohledem, a když ji zanecháte doma samotnou, zjistíte, že se celou tu dobu živila jogurtem, cereálníma sušenkami a kávou, najednou